

Шест "малих" разлога против НАТО

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 24 март 2008 20:21

На годишњицу НАТО бомбардовања (24.03.1999 - 24.03.2008)



Србија је једина европска земља коју је НАТО бомбардовао. То бомбардовање било је нелегално, без одлуке Савета безбедности. Бацајући бомбе по Србији, НАТО је починио злочине над цивилним становништвом. Зато Србија не може тек тако да уђе у НАТО. То је могуће тек када Србија добије јасно извињење од челника НАТО макар за “колатералну штету” која јој је нанесена 1999.

Такво извињење Србија никада није добила. Напротив, челници и службеници НАТО, као и САД, непрестано понављају да је агресија на Србију 1999. била “неопходна”, а злочини се уопште не помињу. Бројне НВО у Србији, са даљинским финансирањем из САД или које друге НАТО земље, овдашњу јавност непрестано убеђују да се сваки српски злочин мора окајати. Насупрот томе, НАТО не само да не помиње своје злочине, већ се од Србије данас сматра непристојним да о тим злочинима уопште и говори.

Тако се и могло догодити да је у Београду, 13. јула 2006, свечано дочекан мајор Ендру Вајлс, амерички пилот. Он је као члан 555. ескадрона учествовао у НАТО агресији на Србију. Неки српски медији су одмах утврдили да су можда из његовог авиона биле бачене касетне бомбе на центар Ниша. Међутим, то није сметало српском министру

Шест "малих" разлога против НАТО

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 24 март 2008 20:21

одбране да га дочека и пожели му добродошлицу у Србију. Изгледа да се добар део "еврореформске" јавности у Србији слаже са америчким амбасадором Камероном Мантером, који је у Европи (22. 11. 2007) рекао: "Верујемо да је [бомбардовање Србије] било тешко, али и неопходно. Оно је било нужно да би се отерао Милошевић."

Због таквог става, "еврореформска" јавност у Србији систематски је радила на потискивању сећања на НАТО злочине. Данас се још присећамо само бомбардовања РТС-а, али не као злочина НАТО пилота, већ као злочина челника Милошевићевог режима. Тако је и сећање на злочине подвргнуто селекцији и политичкој манипулацији.

Србија мора јасно да призове у сећање шест "малих" НАТО злочина, да их постане свесна и да се о њима објасни са НАТО структурама. И тек након тог објашњења Србија и НАТО могу даље да разговарају. Тих шест "малих" НАТО злочина су уједно и шест "малих" разлога зашто Србија, под садашњим условима, не треба да иде у НАТО.

Први "мали" разлог је двогодишњи Марко Симић. Њега је отац Владан повео да се, тог 31. маја 1999. у подне, прошетају по родном Новом Пазару. Када су дошли до једне стамбене зграде, у улици Стефана Немање број 74, одјекнула је експлозија. Зграда је погођена пројектилом који је вероватно био намењен оближњој аутобуској станици. (Зашто је гађана цивилна аутобуска станица, остаје недокучиво.) Уз Марка и Владана, погинуло је још деветоро цивила. Маркова мама, убрзо по трагедији, породила се и на свет донела девојчицу. Када девојчица порасте, можда ће у књизи НАТО злочини у Југославији пронаћи слику свог мртвог братића како крвава лица и откинуте леве ноге лежи на белом болничком чаршаву.

И мајка једанаестомесечне Бојане Тошовић, другог "малог" сведока неокајаних НАТО злочина, била је у шестом месецу трудноће. Онда је на њихову кућу, у селу Мердаре (код Куршумлије), 10. априла, пала бомба. Отац Божин управо је држао бебу када се горња плоча срушила на њих. Мајка Марија је могла само немоћно да посматра како отац, притиснут бетонском плочом и са ћеркицом у наручју, лагано умире.

Трогодишња Милица Ракић, из Батајнице, наш је (и божји) трећи "мали" анти-НАТО сведок. Она је затражила, 17. априла, око пола десет увече, од своје мајке Душице да иде на ношу. Душица ју је одвела до купатила, ставила на ношу и отишла да намести кревет. Осећали су се прилично безбедно, јер је њихова кућа била удаљена најмање четири километара од војног аеродрома. А онда је у близини зграде пала бомба. Одмах

Шест "малих" разлога против НАТО

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 24 март 2008 20:21

по експлозији, отац Жарко утрчао је у купатило. Милица је лежала у локви крви, погођена парчетом челика из распрснуте бомбе. Одвели су је у оближњу амбуланту, али није било помоћи. И она је снимана како почива на чаршаву батајничког дома здравља. На слици се види њена завијена лева бутина и лице самртнички бледо, али изузетно лепо и нежно. Тако анђеоски лепо лице, ваљда, може да има само мртво дете.

Нема слике мртвог Бранимира Станијановића, шестогодишњака из Алексинца. Он је са оцем Видосавом и мајком Дивном, 12. априла, путовао возом који се, двадесет минута пре поднева, нашао на мосту изнад Грделичке клисуре. Пилот је, објашњавали су доцније у штабу НАТО, имао задатак да сруши мост. Али сувише касно је на контролном екрану спазио воз. Ваљда је зато после минут–два, кажу очевици, воз још једном погођен. Воз, не мост. И то на исто место – у други и трећи вагон. Цела породица Станијановић је погинула, заједно са још петнаестак путника. Број мртвих није било могуће тачно утврдити јер су угљенисана тела попадала у Јужну Мораву. Међу њима и Бранимирово. Ако пилота који је ово урадио, и Џејмија Шеја, гласноговорника НАТО који је одбио сваку кривицу за ове намерне смрти, занима кога су убили, има једна Бранимирова слика. На њој се види како шврћа, са лептир машном и озбиљним изразом лица, учествује на школској приредби. Да ли је тако обучен и сада док шета божјим вртом?

У том врту сада су и осмогодишњи Стефан и његова сестра, петогодишња Дејана Павловић. Они су спавали у својој породичној кући, у Раљи код Београда, када је на њу, 26. маја, пала бомба. Шта је у близини било тако значајно да би се гађало, остаје потпуно нејасно. Уз брата и сестрицу, погинуо је и отац Владимир. Мајка Бранислава је преживела. И њој је за успомену на целу породицу, изгубљену у једном часку, остала слика мртве деце. У шареним дечјим спаваћицама, они леже на плавом породичном јоргану. Дејана само мало раскрвављеног носа, а Стефан готово без икаквих рана.

Ето то је шест "малих" сведока НАТО злочина, шест "малих" разлога зашто Србија мора да захтева објашњење од НАТО челника. А објашњење је врло једноставно. Ено га у Ташмајданском парку споменик деци страдалој у НАТО бомбардовању (истина, још увек полусрушен: од девојчице са лептировим крилима остала су, данас, још само крила; али ваљда ће једнога дана челници Београда издвојити мало новца да се споменик врати у првобитно стање; ако немају, нека нам кажу, скупиће се колико треба). Дакле, пред тај споменик треба да дође Јап де Хоп Схефер, генерални секретар НАТО, или који други НАТО званичник и да јасно каже "Извините". Не треба да клечи, не треба ни да запали свећу. Нека само донесе један цвет и каже "Извините". И Србија ће опростити.

Шест "малих" разлога против НАТО

Пише: Слободан Антонић
понедељак, 24 март 2008 20:21

Дотле, бојим се да немамо шта да причамо. Ни у Београду, ни у Бриселу, ни у Охају.
Један цвет у Ташмајдану – то је услов за сваку наредну причу. Један цвет у Ташмајдану
– тек тада и ми и ви поново можемо бити људи.